

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów.

Strona pozwana: Essent NV

Essent Nederland BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 345 TFUE należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „zasady prawa własności w państwach członkowskich” obejmuje swoim zakresem również uregulowanie spornego w niniejszej sprawie absolutnego zakazu prywatyzacji w rozumieniu Besluit aandelen netbeheerders w związku z art. 93 Elektriciteitswet 1998 i art. 85 Gaswet, w myśl którego udziały lub akcje w operatorach sieci mogą być przenoszone (bezpośrednio lub pośrednio) wyłączenie w kręgu podmiotów sprawujących władzę publiczną [w rozumieniu art. 1 Besluit aandelen netbeheerders]?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy skutkiem tego jest, iż postanowienia dotyczące swobodnego przepływu kapitału nie znajdują zastosowania do zakazu łączenia przedsiębiorstw i zakazu działalności ubocznej, a przynajmniej, że zakazu łączenia przedsiębiorstw i zakazu działalności ubocznej nie należy badać w świetle postanowień dotyczących swobody przepływu kapitału?
- 3) Czy cele leżące również u podstawy Won [Wet onafhankelijk netbeheer], polegające na zapewnieniu przejrzystości na rynku energetycznym i zapobieganiu zakłóceniom konkurencji poprzez przeciwdziałanie subsydiowaniu krzyżowemu sensu largo (m.in. wymianę strategicznych informacji) stanowią interes o charakterze czysto ekonomicznym, czy też mogą zostać uznane również za interesy niemające charakteru ekonomicznego w tym sensie, że w zależności od okoliczności mogą one, jako nadrzędne względy interesu ogólnego, stanowić uzasadnienie ograniczenia swobodnego przepływu kapitału?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Eneco Holding NV

(Sprawa C-106/12)

(2012/C 151/27)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów.

Strona pozwana: Eneco Holding NV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 345 TFUE należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „zasady prawa własności w państwach członkowskich” obejmuje swoim zakresem również uregulowanie spornego w niniejszej sprawie absolutnego zakazu prywatyzacji w rozumieniu Besluit aandelen netbeheerders w związku z art. 93 Elektriciteitswet 1998 i art. 85 Gaswet, w myśl którego udziały lub akcje w operatorach sieci mogą być przenoszone (bezpośrednio lub pośrednio) wyłączenie w kręgu podmiotów sprawujących władzę publiczną [w rozumieniu art. 1 Besluit aandelen netbeheerders]?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy skutkiem tego jest, iż postanowienia dotyczące swobodnego przepływu kapitału nie znajdują zastosowania do zakazu łączenia przedsiębiorstw, a przynajmniej, że zakazu łączenia przedsiębiorstw nie należy badać w świetle postanowień dotyczących swobody przepływu kapitału?
- 3) Czy cele leżące również u podstawy Won [Wet onafhankelijk netbeheer], polegające na zapewnieniu przejrzystości na rynku energetycznym i zapobieganiu zakłóceniom konkurencji poprzez przeciwdziałanie subsydiowaniu krzyżowemu sensu largo (m.in. wymianę strategicznych informacji) stanowią interes o charakterze czysto ekonomicznym, czy też mogą zostać uznane również za interesy niemające charakteru ekonomicznego w tym sensie, że w zależności od okoliczności mogą one, jako nadrzędne względy interesu ogólnego, stanowić uzasadnienie ograniczenia swobodnego przepływu kapitału?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Staat der Nederlanden przeciwko Delta N.V.

(Sprawa C-107/12)

(2012/C 151/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Staat der Nederlanden

Strona pozwana: Delta N.V.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 345 TFUE należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „zasady prawa własności w państwach członkowskich” obejmuje swoim zakresem również uregulowanie spornego w niniejszej sprawie absolutnego zakazu prywatyzacji w rozumieniu Besluit aandelen netbeheerders w związku z art. 93 Elektriciteitswet 1998 i art. 85 Gaswet, w myśl którego udziały lub akcje w operatorach sieci mogą być przenoszone (bezpośrednio lub pośrednio) wyłączenie w kręgu podmiotów sprawujących władzę publiczną?

- 2) Jeżeli na pytanie I zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy skutkiem tego jest, iż postanowienia dotyczące swobodnego przepływu kapitału nie znajdują zastosowania do zakazu łączenia przedsiębiorstw, a przynajmniej, że zakazu łączenia przedsiębiorstw nie należy badać w świetle postanowień dotyczących swobody przepływu kapitału?
- 3) Czy cele leżące również u podstawy Won (Wet onafhankelijk netbeheer; ustawy o niezależnej eksploatacji sieci), polegające na zapewnieniu przejrzystości na rynku energetycznym i zapobieganiu zakłóceniom konkurencji poprzez przeciwdziałanie subsydiowaniu krzyżowemu sensu largo (m.in. wymianę strategicznych informacji) stanowią interes o charakterze czysto ekonomicznym, czy też mogą zostać uznane również za interesy niemające charakteru ekonomicznego w tym sensie, że w zależności od okoliczności mogą one, jako nadrzędne względy interesu ogólnego, stanowić uzasadnienie ograniczenia swobodnego przepływu kapitału?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Vâlcea (Rumunia) w dniu 29 lutego 2012 r. — SC Volksbank România SA przeciwko Ionuț-Florin Zglimbea, Liana-Ramona Zglimbea

(Sprawa C-108/12)

(2012/C 151/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd krajowy

Tribunalul Vâlcea

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca w drugiej instancji: SC Volksbank România SA

Strona pozwana w drugiej instancji: Ionuț-Florin Zglimbea, Liana-Ramona Zglimbea

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13⁽¹⁾ można dokonywać w ten sposób, że pojęcia przedmiotu umowy i ceny, do których odwołuje się ten przepis obejmują elementy stanowiące wynagrodzenie, do którego ma prawo instytucja kredytowa na mocy umowy o kredyt konsumencki, to jest rzeczywistą roczną stopę oprocentowania określoną w umowie kredytu konsumenckiego (tak jak zdefiniowano w dyrektywie 2008/48⁽²⁾ w sprawie umów o kredyt konsumencki), na którą składają się w szczególności stała lub zmienna stopa odsetek, prowizje bankowe i inne opłaty wymienione i zdefiniowane w umowie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 29 lutego 2012 r. — Ministero per i beni e le attività culturali i in. przeciwko Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia i in.

(Sprawa C-111/12)

(2012/C 151/30)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministero per i beni e le attività culturali, Ordine degli Ingegneri delle Province di Venezia, di Padova, di Treviso, di Vicenza, di Verona e Provincia, di Rovigo e di Belluno

Strona pozwana: Ordine degli Ingegneri di Verona e Provincia, Consiglio Nazionale degli Ingegneri, Consiglio Nazionale degli Architetti, Pianificatori, Paesaggisti e Conservatori, Alessandro Mosconi, Comune di S. Martino Buon Albergo, Ordine degli Architetti Pianificatori Paesaggisti e Conservatori della Provincia di Verona, Istituzione di Ricovero e di Educazione di Venezia (IRE), Ordine degli Architetti di Venezia.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa wspólnotowa nr 85/384/EWG⁽¹⁾ w części (art. 10 i 11), w której dopuszcza przejściowo do wykonywania działalności w dziedzinie architektury podmioty pochodzące z innych państw członkowskich posiadające szczegółowo wskazane dokumenty potwierdzające posiadanie kwalifikacji, stoi na przeszkodzie uznaniu we Włoszech za zgodną z prawem praktyki administracyjnej mającej jako podstawę art. 52 akapit drugi część pierwsza regio decreto nr 2537 z 1925 r., który zastrzega wykonywanie pewnych czynności na nieruchomościach o wartości artystycznej jedynie na rzecz kandydatów posiadających dyplom „architekta” lub kandydatów, którzy wykażą, że posiadają wymagane w dziedzinie dóbr kultury szczególne kwalifikacje stanowiące uzupełnienie kwalifikacji ogólnie umożliwiających dostęp do działalności architektonicznej w rozumieniu dyrektywy?
- 2) Czy praktyka taka może w szczególności polegać na poddawaniu również osób wykonujących działalność zawodową pochodzących z państw członkowskich innych niż Włochy szczególnej weryfikacji kwalifikacji zawodowych (co odbywa się również w przypadku obywateli włoskich wykonujących działalność zawodową przy okazji egzaminu uprawniającego do wykonywania zawodu architekta) jedynie dla celów dostępu do działalności zawodowej, o której mowa w art. 52 akapit drugi część pierwsza regio decreto nr 2537 z 1925 r., chociażby dysponowały one dokumentami ogólnie potwierdzającymi posiadanie kwalifikacji uprawniających do wykonywania działalności architektonicznej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 223, s. 15.